

০১-১২-২০১৭

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

মধুৰ সন্তানসকল – বাবা যদিও তোমালোকৰ সন্মুখত আছে তোমালোকে কিন্তু শান্তিধাম ঘৰতহে বাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে – তোমালোকৰ বুদ্ধিযোগ সদায় ওপৰত থকা উচিত।

প্ৰশ্ন : “অহো ভাগ্য” বুলি কোন সকল সন্তানক কোৱা যাব আৰু কিয়?

উত্তৰ : যিসকল সন্তানৰ বুদ্ধিত বাবাৰ জ্ঞান প্ৰাপ্ত হ’ল তেওঁলোকৰ “অহো ভাগ্য” কিয়নো জ্ঞান প্ৰাপ্ত হ’লে সংগতি হৈ যায়। তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হৈ যোৱা। বাকী যেতিয়ালৈকে জ্ঞান প্ৰাপ্ত নহয় তেতিয়ালৈকে কোনোবাই শিৱ বাবাৰ নামত শৰীৰ আহুতি দিলেও প্ৰাপ্তি কিন্তু ক্ষণিকৰ বাবেহে পায়। বাবাৰ সম্পত্তি (উত্তৰাধিকাৰি সুত্ৰে) প্ৰাপ্ত নহয়। ভক্তিত দানা সদৃশ ভাৱনাৰ ফল পোৱা যায়, সংগতি প্ৰাপ্ত নহয়।

ওম শান্তি। সন্তানসকলৰ অন্তৰত এইটো সদায় থাকে যে বাবাই আহি আমাক পঢ়াই। ইয়াততো সন্মুখত বহি আছা। বুদ্ধিত এইটো থাকে যে আমাৰ বাবা আহি গৈছে। কল্পৰ আগৰ দৰে আমাক আকৌ ৰাজযোগ শিকাই পবিত্ৰ বনাই লগত লৈ যাব। এইটোও তোমালোক সন্তানসকলে জানা। আমি যিমানে পুৰুষাৰ্থ কৰিম গৈ সিমানেই উচ্চ পদবী পাম। এইটো বুদ্ধিত থাকে। সন্তানসকলে জানে এতিয়া ভক্তি মাৰ্গ সমাপ্ত হোৱাৰ পথত। ভক্তি আৰু জ্ঞান দুয়োটা একেলগে চলিব নোৱাৰে। মানুহে যি পূজা আদি কৰে, শাস্ত্ৰ পঢ়ে সেয়া কোনো জ্ঞান নহয়। সেয়া হৈছে ভক্তি। বাবায়ো কয় মধুৰ সন্তানসকল এই বেদ, শাস্ত্ৰ আদি অধ্যয়ন কৰা, জপ-তপ আদি কৰা যি আধাকল্পৰ পৰা কৰি আহি আছা তাক জ্ঞান বুলি কোৱা নহয়। জ্ঞানৰ সাগৰ এজনেই বাবা। তেওঁ তোমালোকক একেবাৰে সঠিক ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়ে যে সন্তানসকল এতিয়া মোক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। কোনো দেহধাৰীক স্মৰণ কৰিব নালাগে। বুদ্ধিযোগ ওপৰত থকা উচিত। এনেকুৱা নহয় যে বাবা ইয়াত আছে গতিকে বুদ্ধিও ইয়াতে থাকিব। বাবা ইয়াত থাকিলেও তোমালোকে বুদ্ধিযোগ শান্তিধামতহে লগাব লাগে। জ্ঞান হৈছেই এক চেকেণ্ডৰ। ভক্তি আধাকল্প ধৰি চলিল আৰু আধাকল্প তোমালোকে সম্পত্তি পাবা। ভক্তি আৰু জ্ঞান দুয়োটা একেলগে থাকিব নোৱাৰে। দিন আৰু ৰাতি ইটো সিটোৰ পৰা পৃথক। এয়া হৈছে বেহুদৰ দিন আৰু ৰাতি। ব্ৰহ্মাৰ দিন অৰ্থাৎ বি কে ৰ দিন। সন্তানসকলে জানে যে আমি দেৱতা হৈ আছো। সত্যযুগক কোৱা হয় জীৱনমুক্তিধাম। এয়া হৈছে জীৱনবন্ধন ধাম। এতিয়া সকলো ৰাৱণৰ বন্ধনত আছে, শোকনগৰীত আছে। তোমালোকে এতিয়া জানিছা যে শোক নগৰী আৰু অশোক নগৰী কাক কোৱা হয়। ভক্তি হৈছে অধোগতি কলাৰ মাৰ্গ।

বাবাই কয় – এতিয়া পুণৰ মুক্তিধামলৈ যাব লাগিব। এনেকৈ কোনেও ক’ব নোৱাৰে যে মোৰ সন্তানসকল এতিয়া সকলোৱে মুক্তিধামলৈ যাব লাগিব অৰ্থাৎ জীৱন বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হ’ব লাগিব। পিছত কোনটো ধৰ্ম জীৱন মুক্তিত আহিব? এইটোও তোমালোক সন্তানসকলে জানা, গোটেই খেলখন ভাৰততেই। কিন্তু মাজত (by-plots) আছে। তোমালোকৰ তাৰ লগত কোনো সম্পৰ্ক নাই। জ্ঞান আৰু ভক্তিৰ কথাবোৰ মানুহে বুজিব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ পাৰ্টেই নাই। পাৰ্ট তোমালোক ভাৰতবাসীসকলৰ। সত্যযুগৰ আদিতে দেৱী-দেৱতা আছিল, এতিয়া কলিযুগত অনেক ধৰ্ম। তোমালোকৰ এইটো লিপ জন্ম, কল্যাণকাৰী জন্ম। এয়া সংগমৰ বিতোপন যুগ নহয়নে। তোমালোকে জানা যে তোমালোক এতিয়া লৌকিক পিতাৰো হোৱা আৰু জীয়াই থাকিয়েই পাৰলৌকিক পিতাৰো হৈছা। লৌকিক পিতাও আছে আৰু পাৰলৌকিক পিতাও সন্মুখত হাজিৰ। তোমালোক আত্মবিলাকে কোৱা বাবা আপুনি পৰমধামৰ পৰা

আহিছা আমাক ঘৰলৈ লৈ যাবৰ কাৰণে। বাবাই কেৱল সন্তানসকলৰ লগতহে কথা পতিব পাৰে। যেনেকৈ আত্মাক এই দুচকুৰে দেখা পোৱা নাযায় তেনেকৈ পৰমাত্মাকো দেখা পোৱা নাযায়। অৱশ্যে দিব্য দৃষ্টিৰ দ্বাৰা সাক্ষাৎকাৰ হ'ব পাৰে। দেখুওৱায় বিবেকানন্দৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ল যে ৰামকৃষ্ণৰ আত্মা শৰীৰ ত্যাগ কৰি তেওঁৰ মাজত সমাহিত হৈ গ'ল। কিন্তু আত্মা সমাহিত হৈ যাবতো নোৱাৰে। অৱশ্যে আত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব পাৰে। পৰমাত্মাৰো যথার্থ ৰূপ বিন্দু। কিন্তু এনেকৈ কোৱা হয় যে তেওঁ হাজাৰ সূৰ্যতকৈও তেজোময়। গতিকে পৰমাত্মাই যদি সেয়া সাক্ষাৎকাৰ নকৰায় তেন্তে কাৰোৰে বিশ্বাস নহ'ব। বিন্দি ৰূপৰ সাক্ষাৎকাৰৰ দ্বাৰা কোনেও বুজি নাপাব কিয়নো তেওঁক কোনেও নাজানেই। এইটো নতুন কথা বাবাইহে শুনাই। পৰমাত্মা ডাঙৰ বস্তু হ'ব নোৱাৰে। তেওঁ অতি সুক্ষ্মৰো সুক্ষ্ম। তেওঁতকৈ সুক্ষ্ম আৰু একো নাই। এইটোও তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে আত্মা আৰু পৰমাত্মা যি বিন্দু স্বৰূপ তাতেই সকলো পাৰ্ট লিপিবদ্ধ আছে। আত্মাত ৮৪ জন্মৰ নিজৰ নিজৰ পাৰ্ট লিপিবদ্ধ আছে। কিমান বিচিত্ৰ কথা। বাবাৰ বাহিৰে কোনেও বুজাব নোৱাৰে। এইটো কথা তোমালোকে বিদেশী সকলক বুজাই দিলে তেওঁলোক আচৰিত হ'ব আৰু তোমালোকৰ আগত আঁঠু ল'ব। প্ৰাচীন ভাৰতৰ জ্ঞান আৰু যোগ তোমালোকেহে বুজাব পাৰা। আত্মা, পৰমাত্মা কি বস্তু প্ৰথমতে সেইটো বুজাব লাগে। আত্মাৰ কাৰণে কোৱা হয় যে আত্মা বিন্দু। পৰমাত্মাৰ কাৰণে নকয় যে তেওঁ বিন্দু হয়। আত্মা সৰু ডাঙৰ নাথাকে। আত্মা হয়েই বিন্দু যি এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি আন এটা শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে ড্ৰামাত যি চলি আছে সেয়া পূৰ্ব নিশ্চিত। চক্ৰ ঘূৰি থাকে। এই সকলোবোৰ বুদ্ধিত প্ৰেক্টিকেল ৰূপত অহা উচিত। দুনিয়াইতো এই সকলো কথা নাজানেই। সকলোতকৈ তীব্ৰ বেগী হৈছে আত্মা, এক চেকেণ্ডত ক'ৰ পৰা ক'লৈ গুছি যায়। চেকেণ্ডতে জীৱন মুক্তি পোৱা যায়। তেন্তে চেকেণ্ডত আত্মাও সেই স্থান গৈ পায়। আত্মাই কয় মোতকৈ বেগী আৰু একো নাই। মোতকৈ সুক্ষ্ম আৰু একো নাই। অতি সুক্ষ্ম আত্মাত গোটেই জ্ঞান সোমাই আছে। তেওঁক কোৱা হয় ভগৱান জ্ঞানৰ সাগৰ। আগতে কৈছিলো ভগৱানে সকলো জানে। ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে তেওঁ প্ৰত্যেকৰে অন্তৰৰ কথা জানে। এই সকলো ড্ৰামাত পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে।

বাবাই বুজায়- মই এই বৃক্ষজোপাৰ বীজ ৰূপ হওঁ। বৃক্ষৰ বীজ যদি চৈতন্য হয় তেন্তে ই কেনেকৈ মাটিত থাকে সেয়া বুজাই দিব। গায়নো আছে যে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা মনুষ্য সৃষ্টি ৰচনা কৰে। বীজতো এজনেই নহয়। তোমালোক আত্মাই ইয়াত শৰীৰ ধাৰণ কৰি পাৰ্ট অনুসৰি অভিনয় কৰা। বাবাই কেনেকৈ আহি প্ৰৱেশ কৰে – সেইটো তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জানিছা। বাবাই আহি জ্ঞান দিয়ে, সদায় বহি নাথাকে। বাবাই বুজাই দিছে - যেতিয়া বৃক্ষ জোপাৰ জৰাজীৰ্ণ অৱস্থা হয় তেতিয়া মই আহোঁ। এতিয়া সহায়ৰ কাৰণে মানুহে বহুত যজ্ঞ কৰে। এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ। কৃষ্ণ জ্ঞান যজ্ঞ হ'ব নোৱাৰে। কৃষ্ণতো দেৱতা আছিল। দ্বাপৰত আহিব নোৱাৰে। দেৱতা আকৌ ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ হয়। বৃক্ষ দেৱতা দ্বাপৰত কেনেকৈ আহিব পাৰে? ৰাৱণ ৰাজ্যত দেৱতাই ভৰিয়েই নিদিয়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আত্মা অবিনাশী। আত্মাতেই সকলো সংস্কাৰ থাকে। শৰীৰতো নাশ হৈ যায়। আত্মাতেই ভাল বা বেয়া সংস্কাৰ থাকে। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে সকলো মনুষ্য ড্ৰামা প্লেন অনুসৰি চলি আছে। আগতে এইটো বুজা নাছিলো যে সৃষ্টি কিহৰ আধাৰত চলে। ঈশ্বৰৰ আধাৰততো নচলে। এয়াটো পূৰ্ব নিৰ্দ্ধাৰিত খেল যি পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। এনেকুৱা নহয় যে ঈশ্বৰৰ আধাৰত বৰ্তি আছে। যেনেকৈ তোমালোকৰ পাৰ্ট আছে সেইদৰে পৰমাত্মাৰো পাৰ্ট আছে। সাক্ষাৎকাৰো ময়েই কৰাওঁ। ভক্তি মাৰ্গত প্ৰত্যেকৰে মনোকামনা ক্ষন্তেকৰ কাৰণে পূৰ্ণ হয়। দান-পুণ্য আদি যি কৰে তাৰ ফলস্বৰূপে ক্ষন্তেকৰ কাৰণে সুখ পোৱা যায়। অকণমান সুখ পালে আৰু তাৰ পিছত এনেকুৱা কৰ্ম কৰে যাৰ ফলত কষ্ট ভোগ কৰিব লগীয়া হয়। এনেকৈ কয় যে ভাগ্যৰ বলত পোৱা চানা (অলপমান প্ৰাপ্তি) এটিও ভাল। ভক্তি মাৰ্গত কষ্ট কৰে, কিন্তু পায় কি? চানা। শিৱ বাবাৰ নামত শৰীৰ আহুতি দিলেও প্ৰাপ্তি কিন্তু চানা সদৃশ, সম্পত্তিতো প্ৰাপ্ত নহয়। কাশীত

শৰীৰ আৰু দিলে বিকৰ্ম নাশ হলেও আকৌ আৰম্ভ হৈ যাব। গতিকে ভাৱনাৰ চান্দ সদৃশ ফল নহ'ল জানো। জ্ঞান মাৰ্গত চোৱা কিমান প্ৰাপ্তি হয়। তোমালোক একেবাৰে বিশ্বৰ মালিক হৈ যোৱা। কাৰোবাৰ বুদ্ধিয়ে যদি এই জ্ঞান আয়ত্ত কৰি লয় তেন্তে তেওঁ খুবেই ভাগ্যৱান। জ্ঞানৰ দ্বাৰাই সংগতি হয়। ইয়াক জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। এই জ্ঞান বাবাৰ বাহিৰে আন কোনেও দিব নোৱাৰে। কিমানবোৰ শাস্ত্ৰ পঢ়ে। বহুত চতুৰ হৈ যায় আৰু পিছত সেই সংস্কাৰেই লগত লৈ যায়। অচ্ছা তেওঁলোকৰ কি প্ৰাপ্তি হয়? শুকান চান্দ (তেনেই অলপ প্ৰাপ্তি) আৰু একো নাপায়। অধঃপতনেই হৈ থাকে। কোনোবা ৰজাৰ ঘৰত জন্ম পালে তেতিয়া আনন্দোৎসৱ পালন কৰে, কিন্তু তেওঁ ৰাজকুমাৰ যদিও তোমালোকে ক'বা তেওঁ চান্দহে প্ৰাপ্ত কৰিলে (সেই প্ৰাপ্তি তেনেই নগণ্য)। ক'ত বাবাই আমাক বিশ্বৰ মালিক বনাই বাদশ্বাহী দিয়ে আৰু ক'ত তেওঁলোকৰ সেই চান্দ সদৃশ নগণ্য প্ৰাপ্তি। কোনো কোনোৱে বহুত দান কৰে। তেওঁলোক গৈ ৰজাৰ ঘৰত জন্ম ললেও সেই প্ৰাপ্তি তোমালোকৰ তুলনাত তেনেই সাধাৰণ। গতিকে এতিয়া ৰজাৰ পদবীৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত, লৌকিক পিতায়ো সন্তানক দেখি বহুত সুখী হয়। এয়া হৈছে বেহদৰ পিতৃ-মাতৃ, যাৰ পৰা ২১ জন্মৰ সুখ পোৱা যায়। বৰ্তমান দুনিয়াত দুখ দিনে দিনে বৃদ্ধি হৈ গৈ আছে। এতিয়া দুখধামৰ অন্ত হ'ব। পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰা সন্তানসকলে কি প্ৰাপ্তি কৰে? লৌকিক পিতাৰ পৰা কি প্ৰাপ্তি কৰে? পাৰ্থক্য কিমান! ইয়াত কৰ্ম অনুসৰি কোনোবা দুখীয়া হয় কোনোৱা আন কিবা হয়। তাত দুখীয়াও সুখত থাকে। নামেই হ'ল সুখধাম। এয়া হ'ল দুখধাম। সন্যাসী লোকসকলে কয় আমি ঘৰ-বাৰী ত্যাগ কৰিছো, পৱিত্ৰ হৈছো, ভাৰতক পৱিত্ৰ কৰি ৰাখিবৰ কাৰণে। চৰকাৰেও তেওঁলোকক সন্মান দিয়ে। কিন্তু দুখধামক সুখধাম বনোৱা - এইটো বাবাৰ কাম। সকলোকে শান্তিধাম, সুখধামলৈ লৈ যাব লাগিব কিয়নো এইটোতো গোটেই দুনিয়াৰ প্ৰশ্ন। ভাৰত যেতিয়া শ্ৰেষ্ঠ আছিল তেতিয়া দেৱতাসকল আছিল। বাবাই ৰচনা লিখিবলৈ দিয়ে, যুক্তিৰে লিখা উচিত। দেৱতাসকল ৮৪ জন্মৰ চক্ৰ লগাই আহি আকৌ মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হয়। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বাবাই বনায় আন কাৰোৰে এই শক্তি নাই। সন্যাসীসকলৰ পৰা ভাৰতৰ অলপ লাভ হয়। তেওঁলোক পৱিত্ৰ হৈ থাকে। আগতে তেওঁলোকে ৰচোতা আৰু ৰচনাৰ বিষয়ে কৈছিল যে সেয়া অন্তহীন, আমি নাজানো। এতিয়াতো ময়েই ভগৱান বুলি কৈ দিয়ে। তত্কাল স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ নহ'ব। বাবাৰ মহাবাক্য হ'ল - নিৰন্তৰ কেৱল মোকেই স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। মই পতিত পাৱন। মই আহি গোটেই দুনিয়াক পৱিত্ৰ বনাও। শুকান ঘাঁহৰ দ'মটোত (haystack) এতিয়া জুই লাগিব। গোটেই দুনিয়া অজ্ঞান নিদ্ৰাত শুই আছে। ড্ৰামা প্লেন অনুসৰি গোটেই দুনিয়া নাস্তিক। বাবাই কয়- মই আহি সকলোকে আন্তিক বনাওঁ। এতিয়া যি সম্পূৰ্ণ তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে তেওঁলোকে নিজকে ভগৱান বুলি কৈ দিয়ে। তোমালোকে এই সৃষ্টি চক্ৰৰ ৰহস্য জানিলে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হৈ যোৱা। মহাবীৰ হৈ যোৱা। তোমালোকে প্ৰালঙ্ঘ্য হিচাপে সম্পত্তি পাই যোৱা। তেওঁলোকে কি পায়? চান্দ। তোমালোকে মায়ীৰ ওপৰত জয় লাভ কৰা। স্বদৰ্শন চক্ৰ তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ। বিষ্ণুৰ মন্দিৰক নৰ-নাৰায়ণৰ মন্দিৰ বুলি কয়। বাস্তৱত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ প্ৰত্যেকৰে দুখনকৈ হাত থকা উচিত। কিন্তু তেওঁৰ (বিষ্ণুৰ) চাৰিখন হাত দেখুওৱাই দিছে। লক্ষ্মী আৰু নাৰায়ণ বেলেগ বেলেগ হয়, নহয়নে। যদি তেওঁ (বিষ্ণু)ৰ চাৰিখন হাত থাকে তেন্তে তেওঁৰ সন্তানৰো চাৰিখন হাত থাকিলহেঁতেন। এনেকুৱাটো নহয়। চোৱা বাবাই কিমান স্পষ্টকৈ বুজাই দিয়ে। এতিয়া তোমালোক বিচক্ষণ, মাষ্টাৰ জ্ঞান সাগৰ হৈ গৈছা। পতিত সকলক পৱিত্ৰ বনাব লাগিব। ঘৰৰ সকলকো উদ্ধাৰ কৰিব লাগিব। ঘৰখনক মন্দিৰ বনাব লাগিব। সন্তানসকলে কয়- অমুকৰ বুদ্ধিৰ তলা খুলি দিয়া। মই কেৱল সেইটো কামৰ কাৰণে বহি আছোনে? তোমালোকতো ব্ৰাহ্মণীয়া হোৱা, ভু ভু কৰিব লাগে। ব্ৰাহ্মণ সকলে সেৱা কৰিব লাগে। পদ তোমালোকেই ল'ব লাগিব। মই নিষ্কাম সেৱাধাৰী আৰু কোনেও নিষ্কামী হ'ব নোৱাৰে। মই তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক বনাওঁ। মই নহওঁ। ঘৰ তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণে বনোৱা হয়। মইতো পুৰণা জুপুৰিত বহি আছো। মোৰ

কাৰণে পুৰণা ঘৰ, পুৰণা শৰীৰ। শিৱ বাবা পুৰণা শৰীৰত থাকে তেন্তে এওঁ পিছে ক'ত যাব? নিষ্কাম সেৱা এজন বাবাই কৰিব পাৰে। তোমালোকে জানা যে বাবাৰ পৰা আমি বিশ্বৰ উত্তৰাধিকাৰীত্ব লওঁ তেন্তে আনন্দেৰে জোলোঙা ভৰপূৰ কৰা উচিত। চোৱা জ্ঞান কিমান শ্ৰেষ্ঠ। ভক্তিত কি কি দান-পুণ্য, জপ-তপ কৰিবলগীয়া হয়। একমাত্ৰ বাবাই সৎগতি দিওঁতা। বাবাই আহি জ্ঞান ৰূপী ঘৃতা ঢালি দিছে। সত্যযুগত সকলোৰে জ্যোতি জ্বলি থাকে। কিন্তু তাত জ্ঞান নাথাকে যে আমি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈছো। সেয়া হ'ল প্ৰালন্ধ, চক্ৰ আকৌ নতুনকৈ আৰম্ভ হয়। এয়া অনাদি। সূৰ্য উদয় হয় আকৌ অস্ত যায়, এইটো পৃথিৱীৰ চক্ৰ। এনেকুৱা নহয় ঈশ্বৰে চক্ৰ লগাই থাকে। অচ্ছা।

মধুৰ, অতি মৰমৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহ পূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সু-প্ৰভাত। ৰোহানী বাবাৰ ৰোহানী সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:

- (১) প্ৰতিখন ঘৰ মন্দিৰ তুল্য কৰি তুলিব লাগে। পৰিয়ালৰ লোকসকলৰো সেৱা কৰিব লাগে। শ্ৰেষ্ঠ জ্ঞান স্মৰণ কৰি সুখৰ জোলোঙা ভৰপূৰ কৰিব লাগে।
- (২) কোনো দেহধাৰীক স্মৰণ কৰিব নালাগে। নিজৰ বুদ্ধিযোগ ওপৰত স্থিত কৰিব লাগে। সুন্দৰ সংগম যুগত জীয়াই থাকিয়েই পাৰলৌকিক বাবাৰ হৈ যাব লাগে।

বৰদান: জ্ঞান, গুণ আৰু শক্তিৰে সম্পন্ন হৈ দান কৰি মহাদানী হোৱা।

গোটেই দিনত যিসকল আত্মা সম্বন্ধ-সম্পৰ্কত আছে তেওঁলোকক মহাদানী হৈ কিবা নহয় কিবা শক্তিৰ, জ্ঞান, গুণৰ দান দিয়া। দান শব্দৰ অৰ্থ হৈছে সহযোগ দিয়া। তোমালোকৰ ওচৰত জ্ঞানৰ খাজনাও আছে আৰু শক্তি আৰু গুণৰ খাজনাও আছে। তিনিওটাতে সম্পন্ন হোৱা, কেৱল এটাত নহয়। যেনেকুৱাই আত্মা নহওঁক, গালি দিওঁতা, নিন্দা কৰোতাই হওঁক তেওঁলোককো নিজৰ বৃত্তি বা স্থিতিৰ দ্বাৰা গুণ দান দিয়া।

শ্লগান: যি এজন বাবাৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হয় তেওঁৰ ওপৰত আন কোনো আত্মাৰ প্ৰভাৱ পৰিব নোৱাৰে।
